

Overweging gebedsdienst 23-2-2013 thema loslaten en vasthouden

Vasthouden of loslaten? Een vraag die ieder zich geregeld wel eens stelt. Het is o zo menselijk om vast te willen houden! Je partner, je kinderen, Je ouders, je familie en vrienden. Nooit afscheid hoeven nemen. Maar loslaten, het is zo moeilijk, maar tegelijk noodzakelijk ook. Zonder te leren loslaten kunnen we ons als mens niet verder ontwikkelen. Het begint al bij het doorknippen van de navelstreng. Als dat niet gebeurt, kan het leven niet tot ontwikkeling komen. Om een kind te leren lopen, moet je 'm loslaten. En om je kind niet te belemmeren in zijn verdere groei, laat je 'm los. En andersom zal het kind ook de hand van zijn ouders moeten leren loslaten om z'n eigen weg in het leven te vinden.

Ook voor je eigen geestelijke groei is het goed dat je leert op tijd los te laten van wat je vertrouwd is geworden. Want het vasthouden aan wie je bent – of denkt te zijn- het krampachtig handhaven van je eigen denkbeelden, belemmert de openheid naar nieuwe wegen en onverwachte kansen. Bij dit alles is het nodig, dat je hebt geleerd vertrouwen te hebben. Te vertrouwen dat het lukt, hoe dan ook.

Vaak gaat dit gepaard met vallen en opstaan. Zo ervaar je vreugde en overwinning op jezelf.

Ook het moeten loslaten van je eigen mogelijkheden na een ernstige aandoening of doordat de leeftijd ons beperkingen oplegt, kan ons grote moeite kosten. Zelfs het afstaan van vertrouwde meubels of het verhuizen naar een andere plek, valt ons zwaar. Want niet alles kan voor altijd blijven zoals het was.

Maar wie het loslaten probeert, heeft veel te winnen. We mogen houvast vinden bij God door op hem te vertrouwen.

Vandaag hoorden we in het evangelieverhaal van de gedaanteverandering van Jezus op de berg. We maken één van zijn hoogtepunten uit zijn leven mee. Hij wordt voor de ogen van zijn drie beste vrienden door God verheerlijkt! Dat heeft ieder mens eigenlijk ook nodig om in balans te blijven: dat je eens éven uit de dagelijkse sleur en zorgen wordt gehaald om een topervaring te hebben.

Topervaringen, ogenblikken van diepe voldoening en harmonie.

Dat kan zijn op je werk wanneer je eindelijk de waardering krijgt waarop je al zo lang hebt gewacht. Dat kan in je relatie zijn wanneer je de geboorte van je eerste kind mag meemaken en dat als een wonder ervaart. Dat kan zijn wanneer je een ellendige ziekte toch hebt overwonnen en daarvan de bevestiging krijgt in een gesprek met de specialist. Die topervaring doet je voor éven alles vergeten! Alles valt op z'n plaats, alles is zoals het moet zijn. Je zou die ervaring voor altijd vast willen houden.

De gebeurtenissen op de berg zijn hard nodig voor de leerlingen. Ze gaan een moeilijke tijd tegemoet: Jezus heeft hen daarvoor gewaarschuwd. Hij zal door de schriftgeleerden en de oudsten van het volk verworpen worden, gearresteerd, na een schijnproces veroordeeld tot de dood aan een kruis. Een procedure die alleen de ergste misdadigers moeten doorlopen. En zij zullen er als leerlingen machteloos bijstaan! Maar nu krijgen ze alvast een voorproefje van het onbegrijpelijke dat er daarna zal gebeuren: hun dode vriend die uit zijn graf zal opstaan. Ze zien Hem nu al schitteren op de berg. Mozes en Elia naast Hem, de mannen die in de joodse traditie

staan voor de Wet en de Profeten. Wat een geweldige belevenis moet het zijn geweest voor Petrus, Jacobus en Johannes: een topervaring, letterlijk en figuurlijk!

Ook Petrus wou deze geweldige belevenis vasthouden. Toen Mozes en Elia op het punt stonden te vertrekken, stelde hij voor drie tenten te bouwen. Het is begrijpelijk, dat hij deze mooie ervaring vast wil houden. Maar eens zal hij toch terug moeten naar het dagelijkse leven. Daar ligt juist de roeping van Jezus. Bereikbaar zijn voor alle mensen en helen wat gebroken is.

En ik vraag me af, of dat bij mij óók zo is: dat ook ik bereikbaar ben voor andere mensen, dat zij op mij kunnen rekenen. Dat ik het niet laat afweten wanneer iemand mij om hulp vraagt .

De veertigdagentijd is zo'n periode waarin je eens even rustig de tijd kunt nemen om dit soort levensvragen op je af te laten komen. Bèn ik er wanneer God me iets vraagt of ben ik juist dan véél te moe of voel ik me tè overvraagd om klaar te staan? Leid ik gewoon mijn eigen leven van altijd, óók nu in de weken voor Pasen, of is dit wèrkelijk een tijd van meer toeleg op het bidden, van méér aandacht voor de vastenactie, voor de mensen in Mpongwe? Kan ik me dingen ontzeggen? Een eerlijk antwoord op díé vragen zou ons wel eens heel bescheiden kunnen maken!

Leren loslaten en het meest waardevolle vasthouden vraagt veel energie, maar juist door af en toe een topervaring krijgen we de kracht om het dagelijkse leven vol te houden. Amen.